

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. Z. H., narozený dne X**
bytem T. 695, X B.
zastoupen advokátem Mgr. Alešem Zdráhalou
sídlem Přerovská 33, Olomouc

proti
žalovanému: **V. v. ú. X H.**
sídlem H. 457, X H.

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. MO 164218/2019-1535,
ve věci odpovědnosti za škodu,**

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí velitele vojenského útvaru 1535 Hranice ze dne 12. 6. 2019, č. j. MO 164218/2019-1535, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí velitele 71. mechanizovaného praporu- vojenského útvaru X (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 3. 2019,

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

č. j. MO 73254/2019-4428, jímž správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že žalobce je v rozsahu zákonného omezení podle ust. § 107 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), odpovědný za škodu, která vznikla České republice – Ministerstvu obrany v souvislosti s poškozením bojového vozidla pěchoty s přidělenou vojenskou poznávací značkou X, věžové číslo X, a se zraněními a následnou úhradou léčby péče J. F. a L. Š., osádky zasaženého vozidla VPZ X, a to v důsledku jeho nedbalostního porušení důležité povinnosti uložené mu ve služebním předpise Vševojsk-4-2 Osnovy střelb z ručních zbraní a zbraní bojových vozidel, čl 8 odst. 1, odst. 4 písm. b), čl. 22 odst. 5 písm. e) a dále ve služebním předpise Vševojsk-2-9 Bezpečnostní opatření při výcviku, čl. 26, písm. f), j), čl. 43 odst. 3, a z těchto předpisů vycházející provozní řád Střelnice bojových vozidel P. ev. č. X při cvičení nočních střelb z lafetových zbraní bojových vozidel pěchoty na Střelnici bojových vozidel P. ve Vojenském výcvikovém prostoru L. dne 18. 5. 2016. Správní orgán I. stupně mu podle § 101 odst. 1 a ust. § 107 odst. 1 zákona o vojácích z povolání uložil povinnost zaplatit České republice – Ministerstvu obrany částku ve výši 188.797,50 Kč.

2. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, považuje jej za nesprávné, nedůvodné a nezákonné. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se jedná o dvě samostatná řízení, kdy v trestním řízení se rozhoduje o vině a trestu a v řízení o náhradě škody se rozhoduje o odpovědnosti za škodu, a že není relevantní zásada *ne bis in idem*. Okresní soud v Olomouci ve svém rozhodnutí ze dne 2. 2. 2018, č. j. 3 T 41/2017-816 zprostil žalobce obžaloby, že měl jinému z nedbalosti způsobit těžkou újmu na zdraví proto, že měl porušit důležitou povinnost svým jednáním, neboť skutek označený v obžalobě není trestným činem, přičemž absentovala subjektivní stránka trestného činu, a to zavinění. Tento závěr soudu je nutné respektovat a vycházet z něj. Stejně jako uplatnit zásadu *ne bis in idem*, když soud již jednou meritorně vyslovil svůj výrok k posuzovanému skutku.
3. Aby mohla být žalobci přiznána odpovědnost za způsobenou škodu, musí být splněny zákonné podmínky pro vznik odpovědnosti za škodu, tj. protiprávní jednání, škoda, příčinná souvislost a zavinění. Žalobce má za to, že tyto splněny nebyly. Správní orgány vůbec netvrdily a neprokázaly příčinnou souvislost. Vypnutá obrysová světla bojových vozidel sama o sobě nic neznamenaají, automaticky tedy z nich nelze vyvodit vznik škody. I kdyby snad zapnutá byla, došlo by totiž s největší pravděpodobností ke stejnému následku. Ze svědeckých výpovědí R. a V. aj. K. soud dovodil, že vzájemná vizuální kontrola sousedních vozidel byla možná a v žádném ohledu nebyla problematická. Ačkoli tedy koncová a obrysová světla zapnuta nebyla, což znamenalo snížení možnosti sousední vozidla vidět, tak rozhodně nelze dojít k závěru, že by nešla vidět vůbec. Nadto sám K. v rámci své výpovědi uvedl, že vůbec neřešil osvětlení vozidel, řešil pouze, zda má osvětlené terče. Tedy koncová a obrysová světla by stejně postrádala relevanci ve vztahu ke vzniku škody. Ačkoli tedy nebyla zapnuta, rozhodně se nejedná o příčinu dostatečně významnou pro vznik daného následku. V trestním řízení bylo prokázáno, že ze strany řídícího střelb byl dán pokyn vystřílet po přebití 2. kulometný pás z místa. První dvě vozidla, v jednom z nich se nacházeli poškození, však tento povel nedodržela a jela dál. Relevantní příčinou vzniku škodného následku tak bylo samotné jednání poškozených, kteří pokyn nesplnili. U obžalovaného K. soud došel k závěru, že tento nemohl předpokládat, že by se ostatní vozidla mohla rozjet, když povel zněl jednoznačně „stát a ničit cíle z místa“. Nemohl tedy předvídat nastalý následek. Stejný závěr je potřeba aplikovat i u žalobce, kdy tento důvodně předpokládal, že první vozidla splnila rozkaz a

zůstala stát na místě. Rovněž tedy nastalý následek nemohl předvídat a absentuje proto zavinění.

B) Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž má za to, že se v rozhodnutí plně vypořádal s argumentací žalobce uvedenou v odvolání. K námitkám žalobce konkrétně uvádí, že příčinná souvislost mezi následkem porušení právní povinnosti žalobce při jeho výkonu služební činnosti na cvičení nočních střelb z lafetových zbraní bojových vozidel pěchoty dne 18. 5. 2016 a vznikem škody, která vznikla České republice – Ministerstvu obrany v souvislosti s poškozením bojového vozidla VPZ X a se zraněními a následnou úhradou léčebné péče J. F. a L. Š., byla prokázána správním orgánem I. stupně, a to zejména v důsledku nerozsvícení obrysových a koncových světel na cvičících bojových vozidlech pěchoty v pojezdových drahách 1-3, kdy tímto došlo k porušení čl. 22 odst. 5 písm. e) interního předpisu MO „Vševojsk-4-2“, Osnovy střelb z ručních zbraní a zbraní bojových vozidel pěchoty, což mělo zásadní význam pro jejich viditelnost, jak pro cvičící osádky bojových vozidel pěchoty, tak pro samotného řidičího střelb a v návaznosti na to i pro vznik následku. Ze závěrů trestních soudů vyplynulo, že porušení této povinnosti jde výhradně za řidičím střelb, tj. konkrétně žalobcem, osobou odpovědnou za dodržování organizace střelb a dodržování bezpečnostních opatření při výše uvedených střelbách. Správní orgán I. stupně na základě písemných podkladů uvedl, že z důvodu vzdálenosti řidičí věže od cvičících vozidel BVP je pro řidičího nočních střelb zcela zásadní rozsvícení obrysových a koncových světel cvičících vozidel BVP pro možnost přehledu o jejich pozici, a tím zásadní ovlivnění bezpečnostních podmínek střelb.
5. Argumentaci žalobce, že byl okresním soudem zproštěn, že měl jinému z nedbalosti způsobit těžkou újmu na zdraví, žalovaný odmítl, když již v žalobou napadeném rozhodnutí se zabýval vymezením vzájemného vztahu mezi trestním řízením a řízením o náhradě škody, a dospěl k závěru, že se jedná o dvě odlišná samostatná řízení. Zatímco v trestním řízení se rozhoduje o vině a trestu, v řízení o náhradě škody se rozhoduje o odpovědnosti za škodu. Rozhodnutí o náhradě škody tak není rozhodnutím, které by bylo relevantním z hlediska zásady *ne bis in idem* ve smyslu čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

C) Jednání soudu

6. Při jednání soudu dne 18. 2. 2020 žalobce doplnil, že Armádou ČR byly při šetření události zjištěny zásadní nedostatky v přípravě, manažerské nedostatky a k jejich odstranění byla nařízena opatření. K těmto tvrzením žalobce předložil část dokumentu nazvaného „Zevšeobecnění nedostatků u PozS zjištěných šetřeními událostí ze dne 18. 5. a 4. 11. 2016“ ze dne 29. 11. 2016, sepsaných armádním generálem Ing. J. B.
7. Žalovaný při jednání v případě úspěchu ve věci požadoval náhradu nákladů řízení spočívající ve stravném ve výši 95 Kč a jízdném vlakem Olomouc – Praha a zpět a MHD Olomouc, v celkové výši 555 Kč.

D) Rozhodné skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu

8. Obsahem správního spisu je: výpis z RV č. X. mechanizovaného praporu ze dne 4. 5. 2016, dle něhož byl pro nácvik střelby na SBV P. z lafetových zbraní BVP-2 dne 18. 5. 2016

majorem Ing. V. H. ve směně k řízení střelb a zajištění bezpečnosti žalobce určen řídícím střelb. Dle tohoto výpisu byl žalobce určen k poučení cvičících o BOZP před zahájením zaměstnání. Dále je obsahem správního spisu písemná příprava – střelecká příprava odborná ze dne 5. 5. 2016, provozní řád Střelnice bojových vozidel P. ze dne 10. 10. 2014, Předpis Ministerstva obrany Vševojsk-4-2-Osnovy střelb z ručních zbraní a zbraní bojových vozidel Praha 2010, Předpis Ministerstva obrany Vševojsk-2-9-Bezpečnostní opatření při výcviku Praha 2011, Rozhodnutí prezidenta republiky Základní řád ozbrojených sil ČR Praha 2001, dále záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 19. 5. 2016, protokol o ohledání místa činu ze dne 20. 5. 2016, protokol o kontrole šetření příčin a okolností služebního úrazu ze dne 4. 7. 2016, předběžné vyčíslení škody na BVP-2, VZP X ze dne 15. 8. 2016, odborné vyjádření Univerzity obrany Brno ze dne 19. 9. 2016 v trestní věci těžkého zranění při střelbách, záznam policejního komisaře Vojenské policie ze dne 27. 9. 2016, protokol o kontrole ze dne 4. 11. 2016, usnesení Policie ČR ze dne 5. 12. 2016 o zahájení trestního stíhání kpt. Ing. Z. H., des. L. N. a des. M. K., protokoly o výsledcích obviněných, sdělení o výši průměrného hrubého měsíčního služebního platu žalobce (41.955 Kč), vyčíslení škody na vozidle BVP-2, VZP X (298.742,87 Kč), a náhrada škody utrpěná na zdraví L. Š. (12.693 Kč) ze dne 6. 4. 2017, návrh na podání obžaloby ze dne 10. 5. 2017, obžaloba, protokol o hlavním líčení u OS v Olomouci ze dne 20. 9. 2017, 16. 10. 2017, 8. 11. 2017, 20. 12. 2017, 2. 2. 2018, rozsudek OS v Olomouci ze dne 2. 2. 2018, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby, stejně jako obžalovaný L. N., a odsouzen M. K. Dále je obsahem správního spisu odvolání M. K., protokol o veřejném zasedání Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 18. 9. 2018, usnesení tohoto soudu o zrušení rozsudku OS v Olomouci ohledně M. K., protokol o hlavním líčení u OS v Olomouci ze dne 26. 11. 2018, rozsudek OS v Olomouci ze dne 28. 11. 2018, jímž byl obžalovaný M. K. zproštěn obžaloby, rozhodnutí o nároku na náhradu škody L. Š. ze dne 12. 8. 2016, J. F. ze dne 9. 1. 2017, 17. 3. 2017, 4. 9. 2017, 30. 10. 2017, 26. 3. 2018, výzva k úhradě nákladů léčení VOZP Ministerstvu obrany ze dne 26. 7. 2018, další rozhodnutí k náhradě nároků vzniklých v souvislosti s úhradou nákladů léčebné péče L. Š. a J. F. ze dne 23. 8. 2018.

9. Dne 15. 2. 2019 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru o náhradě škody ze dne 12. 2. 2019.
10. Dne 20. 2. 2019 nahlédl právní zástupce žalobce do spisového materiálu žalobce.
11. Dne 28. 2. 2019 zaslal zástupce žalobce vyjádření ve věci.
12. Dne 8. 3. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí jak uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku.
13. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 25. 3. 2019 odvolání, doplněné dne 5. 4. 2019, v němž toliko uvedl, že se s rozhodnutím neztotožňuje, neboť žalobce byl OS v Olomouci pravomocně zproštěn a soud danou materii nepostoupil k projednání jako přestupek ve smyslu § 222 odst. 2 tr. řádu.
14. Dne 12. 6. 2019 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

E) Dokazování při jednání soudu

15. Krajský soud k důkazu provedl „Zevšeobecnění nedostatků u PozS zjištěných šetřením událostí ze dne 18. 5. a 4. 11. 2016“. z tohoto dokumentu zjistil, že žalobce předložil toliko

str. 8, 9, 10, 11 z celkem 24 stran, jejichž obsahem je soupis manažerských nedostatků a dále soupis opatření, která armádní generál Ing. J. B. nařídil k jejich odstranění.

F) Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 152/2002 Sb., soudního řád správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. K namítanému uplatnění zásady *ne bis in idem* krajský soud konstatuje, že zásada *ne bis in idem* - tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin - je na ústavní úrovni zakotvena v článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z článku 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle něž *[nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu. Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. A 6/2003 – 44 z 16. 2. 2005 nebo č. j. 1 As 125/2011 – 163 z 11. 1. 2012).*
18. V posuzovaném případě je však situace odlišná, neboť se nejedná o postih za protiprávní jednání ve smyslu trestání, jak o něm hovoří Listina a Úmluva. V posuzovaném případě jde o řízení o odpovědnosti za škodu, tedy o vztah civilní odpovědnosti mezi vojákem z povolání a státem. Tato reparační povinnost není postihem ve smyslu zásady *ne bis in idem*. Na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce je povinen zaplatit stanovenou částku, což subjektivně vnímá jako trest, ačkoli z hlediska trestního práva byl obžaloby pravomocně zproštěn.
19. Uložení povinnosti žalobci k náhradě škody podle zákona o vojácích z povolání v žádném případě neznamena, že by si správní orgán činil vlastní úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, což je otázka, o níž si správní orgán činit úsudek nesmí [viz ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Správní orgán pouze posuzoval, zda jsou splněny podmínky odpovědnosti za škodu podle § 101 zákona o vojácích z povolání (viz dále).
20. Podle ustanovení § 101 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják odpovídá státu za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením svých povinností při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.*
21. Podle ustanovení § 107 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják, který odpovídá za škodu, je povinen nahradit skutečnou škodu, a to v penězích, jestliže ji neodčiní uvedením do předchozího stavu. Podle odst. 2 věty první tohoto ustanovení výše náhrady škody způsobené z nedbalosti a při nesplnění povinnosti k odvrácení škody nesmí přesáhnout u jednotlivého vojáka čtyřapůlnásobek jeho průměrného služebního platu.*
22. Předpokladem pro vznik obecné odpovědnosti vojáka za škodu vůči státu dle § 107 odst. 1 zákona o vojácích z povolání tak je:
  - porušení služebních povinností vojákem při plnění služebních úkolů nebo v souvislosti s ním,

- vznik škody,
- příčinná souvislost mezi porušením služebních povinností a vznikem škody (kauzální nexus) a
- zavinění na straně vojáka.

23. Povinnost k náhradě škody vzniká jen tehdy, pokud jsou všechny výše uvedené předpoklady splněny současně.
24. Ke splnění prvního předpokladu krajský soud konstatuje, že žalobce, jako řídící střelb, byl podle čl. 8 *Předpisu Ministerstva obrany Vševojsk-4-2-Osnovy střelb z ručních zbraní a zbraní bojových vozidel Praha 2010* odpovědný za přísné dodržování kázně, organizovanosti a pořádku na střelnici, podmínek cvičení střelb (návčiků střelby) a bezpečnostních opatření. Dle bodu 4 tohoto článku je řídící střelb v průběhu střelby povinen dbát na přísné dodržování podmínek cvičení střelb nebo návčiků střelby a nedopustit jejich zjednodušování a zlehčování; vyhlásit signálem „KONEC PALBY“ a nařídit výměnu červeného praporu na řídící věži za bílý, v noci nařídit přepnutí červeného světla na bílé a učinit opatření nutná k obnovení pořádku, jestliže byla, byť i na jednom úseku, porušena bezpečnostní opatření, jestliže v cílové ploše byli zpozorováni lidé, vozidla, zvířata (zvěř), nízko letící prostředky a letadla, jestliže velitel uzavírací směny nebo příslušník uzavírací směny hlásil vniknutí nepovolaných osob, vozidel, zvířat (zvěře) do ohroženého prostoru nebo v případě jiných závažných narušení průběhu střelby.
25. Další povinnosti řídícího střelb jsou stanoveny v čl. 26 a čl. 43 *Předpisu Ministerstva obrany Vševojsk-4-2-Osnovy střelb z ručních zbraní a zbraní bojových vozidel Praha 2010*.
26. Dle čl. 26 jsou řídící cvičení a velitelé cvičících jednotek v průběhu cvičení mj. povinni činit opatření k dodržování stanovených bezpečnostních vzdáleností (písm. f/), udržovat nepřetržité spojení s podřízenými jednotkami a součinnostními prvky k předávání signálů a zpráv (písm. i/), sledovat, jak cvičící (jiné osoby dotčené cvičením) dodržují bezpečnostní opatření, nedovolit takovou činnost u cvičících (jiných osob dotčených cvičením), která může vést ke škodám, úrazům nebo mít za následek usmrcení osob nebo zvířat (zvířete) (písm. j/).
27. Dle čl. 43 řídící cvičení s bojovou střelbou (řídící bojové střelby), zástupci a pomocníci řídícího cvičení s bojovou střelbou (dále jen „řídící cvičení s bojovou střelbou“ nebo „řídící bojové střelby“), rozhodčí služba a velitelé cvičících (střílejících) jednotek odpovídají za to, že cvičící (střílející) jednotky jsou připraveny k cvičení s bojovou střelbou (bojové střelbě) a všichni cvičící jsou seznámeni s bezpečnostními opatřeními. Dále jsou povinni kontrolovat dodržování bezpečnostních opatření u svých podřízených (ve své působnosti) a realizovat opatření při zjištění jejich porušování.
28. Krajský soud konstatuje, že splnění prvního předpokladu, tedy porušení služebních povinností žalobcem, má bez pochyb za prokázané, neboť žalobce, jakožto řídící střelb, se před vydáním povelu k palbě a při samotném vedení palby dostatečným způsobem nepřesvědčil, zda jsou dodržena bezpečnostní opatření při střelbách, konkrétně zda bojová vozidla BVP v dráze č. 1 a 2 stojí a nacházejí se v jedné linii s bojovým vozidlem BVP v dráze č. 3 v době, kdy BVP v dráze č. 3 vedlo palbu. O tomto se měl a mohl přesvědčit při nejmenším vizuálně (a dále např. spojením s každým bojovým vozidlem). Jak sám žalobce uvedl v žalobě: „*důvodně předpokládal, že první vozidla splnila rozkaz a zůstala stát na místě*“. Při odpovědnosti žalobce za bezpečný průběh cvičení a za dodržování bezpečnostních opatření cvičícími stanovených výše uvedenými předpisy, pokud žalobce

„*důvodně předpokládal*,“ tedy spoléhal na to, že ostatní splnili své povinnosti, jedná se z jeho strany o jednoznačné porušení jeho služební povinnosti zejm. uvedené v čl. 26 písm. j) předpisu Vševojsk-4-2, a to nedovolit takovou činnost u cvičících, která může vést ke škodám a úrazům osob, a čl. 43 Vševojsk-4-2, a to kontrolovat dodržování bezpečnostních opatření u svých podřízených a realizovat opatření při zjištění jejich porušování. Jinými slovy z uvedených předpisů je zřejmé, že byl povinen mít takový přehled o průběhu střelb, tedy i o pohybu vozidel na cvičišti, aby byl schopen všem výše citovaným povinnostem řídicího střelb dostát, a pokud tento přehled neměl, měl vyhlásit konec palby a nikoli spoléhat na to, že cvičící splnili rozkazy.

29. Krajský soud pro tento závěr považuje za podružné, co bylo hlavní příčinou vzniku dané situace, zda nezapnutá koncová a obrysová světla, či nesplnění pokynu účastníky cvičení. To, že škoda vznikla mj. i následkem zaviněného porušení služebních povinností žalobcem, má krajský soud s ohledem na výše uvedené za zcela nepochybné. Tyto skutečnosti by mohly mít vliv nejvýše na případné spoluzavinění dalších zúčastněných osob, ale takto žaloba formulována nebyla.
30. Stejně tak pokud žalobce namítal stáří vozidel, zjištěné zásadní nedostatky v přípravě, manažerské nedostatky, tyto okolnosti nemají podle krajského soudu vliv na odpovědnost žalobce. Tyto okolnosti by mohly mít vliv nejvýše na výši škody, kterou je žalobce povinen uhradit, avšak žalobce takovou námitku (tedy co do podílu na výši mu uložené náhrady) neuplatnil.
31. Nad rámec uvedeného krajský soud doplňuje, že za situace, kdy celková výše škody činila 10.778.742 Kč a žalobci byla s ohledem na § 107 odst. 1 zákona o vojácích z povolání uložena povinnost uhradit 4,5 násobek jeho průměrného měsíčního platu, tedy 188.797,5 Kč, což je pouze 1,75% z celkové škody, má soud za to, že tato výše je zcela přiměřená.
32. Vznik škody, jakožto další předpoklad, je zřejmý, žádným z účastníků není zpochybňován. Pro úplnost krajský soud opakuje, že při události, k níž došlo dne 18. 5. 2016 na Střelnici bojových vozidel P., došlo k poškození bojového vozidla VPZ X a zraněním J. F. a L. Š., přičemž celková výše škody činí 10.778.742 Kč.
33. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by se správní orgány vůbec nezabývaly příčinnou souvislostí. K příčinné souvislosti se vyjadřuje správní orgán I. stupně zejména v odst. 19 svého rozhodnutí, v němž podrobně rozebírá souvislost mezi porušením služebních povinností a vznikem škody, a jenž v plném rozsahu potvrdil žalovaný.
34. Pokud jde o formu zavinění na straně žalobce, jak již uvedl krajský soud výše v odst. 28 tohoto rozsudku, ze samotného vyjádření žalobce je zřejmé, že důvodně předpokládal, že všichni splnili své povinnosti. Jedná se tak o zavinění žalobce ve formě nedbalosti, kdy žalobce při nejmenším vzhledem ke svým osobním poměrům, tj. svému postavení řídicího střelb a svým povinnostem vyplývajícím pro něj z předpisů ministerstva obrany, měl a mohl vědět, že ke škodě může dojít (nedbalost nevědomá).
35. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že by měl být na žalobce aplikován stejný závěr jako na obžalovaného K., tj. že nemohl předpokládat, že by se ostatní vozidla mohla rozjet. Des. M. K. byl v rozhodné době v pozici cvičícího (byl velitelem osádky BVP 347), žalobce byl v pozici řídicího střelb. Jejich povinnosti tak byly diametrálně odlišné.

36. Důkazní návrh žalobce - trestní spis, soud neprovedl, neboť tento důkaz s ohledem na obsah správního spisu, v němž se nachází podstatná část spisu trestního, považoval za nadbytečný.

G) Závěr

37. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, dle něhož náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. února 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu